

Šest měsíců na cestě napříč Jižní Amerikou, ve zkratce...

Cesta na jižní část amerického kontinentu začala nečekaně komplikovaně – na letišti Heathrow v Londýně se stávkovalo, letadla nepřistávala ani neodlétala, a tak jsem se do cíle cesty dostal o 29 hodin později než bylo plánováno. Ale mé putování napříč světadílem mohlo konečně začít – byl jsem v Riu de Janeiro.

Rio de Janeiro je nejkrásněji položené velkoměsto na světě, tvrdí většina cestovatelů – „odborníků“ – a já s nimi souhlasím. Pohled na město z výšky, např. z vrchu Corcovado, je nádherný. Zátoky, pláže, kopce, rezervace deštného lesa uprostřed města, to vše vytváří nezapomenutelnou scénérii. Nelze vynechat ani rozhlednu na vrchu Pao de Açúcar, která se nachází na známém kopci, jež tvarem připomíná

cukrovou homoli; čtvrt Santa Teresa, přístupnou buď pěšky nebo vláčkem, obrovskou a pěknou botanickou zahradu, největší fotbalový stadion světa Maracaná a samozřejmě pláže – Copacabana je nejznámější, ale Leblon nebo Ipanema jsou hezčí a čistší.

Hlavním městem brazilského státu Bahia je Salvador ležící na pobřeží Atlantického oceánu. V dobách kolonizace sem dováželi otroky z Afriky, hlavně z Angoly, proto je také Bahia nazývána „černým státem“. V ulicích Salvadoru, ale i v celé Bahii, se denně můžete setkat s typickými projevy a znaky současné kultury jejich potomků i nových přistěhovalců, např. s bojovým uměním capoeira, dnes národním sportem Brazílie. Vyvinulo se z rituálních tanců, při umělecké prezentaci probíhá stínový boj uvnitř kruhu „spoluhráčů“, který je doprovázen zpěvem, tleskáním a hrou na berimbau, zároveň strunový a bicí nástroj též původem z Afriky. Této zábavě, která bere dech, ovšem nemusíte jen přihlížet – není problém zapsat se na kurzy capoeiry v některé z mnoha škol. Capoeira ovšem může být i způsob boje mezi pouličními rváči a gangy.

S Brazílií jsem se rozloučil po 84 dnech ve Foz do Iguaçu – pohraničním městě u trojmezí se státy Paraguay a Argentina. Největším lákadlem jsou v této oblasti vodopády na řece Iguaçu. Jde o zřejmě nejkrásnější vodopády světa, určité však nejrozlehlejší: 275 proudů padá do hloubky průměrně 70 metrů. Nádherná. Brazilská strana vodopádů však není tak zajímavá a rozlehlá jako ta argentinská, ale zato zase na tu krásu pěkně vidíte.

Překročit hranici do Argentiny na druhou stranu vodopádů, které zde znají pod názvem Cataratas del Iguaçu, se rozhodně

vyplatí. Dostanete se k nim blíže, během projížďky v člunu na řece dokonce i pod ně, a také na vyhlídku nad nejmohutnější vodopád celé soustavy Garganta del Diablo (Ďáblův chřtán) či na ostrov San Martín uprostřed řeky mezi vodopády.

Po 36 hodinách jízdy autobusem se ocitám ve městě Salta (v jazyce původních obyvatel Ajmarů toto jméno znamená Krásná) – je opravdu krásné, plné pohodových lidí a příjemných uliček a restaurací. Jeden den si půjčuji kolo a jedu asi 15 km do vesničky kde si pronajímám na 3 hodiny koně a s místním gauchem projíždíme okolí, poprvé vidím svět ze hřbetu koně.

Do chilského San Pedra de Atacama na pokraji pouště Atacama se ze Salty jede autobusem celý den. Druhý den ráno si půjčuji opět bicykl a projíždím blízké ruiny starodávných osad, brzy ho ovšem vracím a kupuji si na třetí hodinu odpolední organizovaný výlet, na slunci už nelze fungovat. Polední pekelný žár trávím psaním e-mailů ve stínu internetové kavárny. Později odpoledne poznáváme částečně mikrobusem a částečně pěšky Údolí smrti a Měsíční údolí, úchvatné scenérie, zvláště v zapadajícím slunci.

První město, které jsem navštívil v Peru – Arequipa, leží ve výšce kolem 2 400 m. n. m. a je nazýváno „bílé město“, protože mnoho staveb je ze sillaru bílé barvy. Leží v krásné krajině pod šestitisícovými vulkány a horami, El Misti je zde nejčastěji zdolávaný vulkán.

Ještě hezčí krajina je v okolí Huarazu v pohoří Bílé Kordillery, známého nejvyšším vrcholem Peru – 6 768 m vysokým Huascaránem. Vydávám se i k jezeru Llanganuco, kde 31. 5. 1970 zasypala celou československou expedici při zemětřešení lavina ledu a kamení. Objevuji pomník a pamětní desku

v češtině... Bez větších problémů zdolávám i ledovec Pasto Ruri v 5 240 m. n. m.

Vzhůru na Machu Picchu vyrážím pěšky z kempu u řeky Urubamba v 5:45 ráno, v půl sedmé patřím vstupné a vychutnávám si vycházejícím sluncem zalité rozvaliny tohoto nádherného místa. Škrábu se i na Huyana Picchu – znáte z fotografií Machu Picchu tu strmou horu v pozadí? Tak to je ona.

Vánoce a Nový rok trávím už v zamilované argentinské Saltě, poté mířím do Buenos Aires, kde mě čeká také krásné letní počasí. Poznávám nádherné čtvrti jako La Boca – kouzelné přístavní uličky a fotbalový stadion týmu Boca Juniors, San Telmo – tango v ulicích a krásné koloniální domy, Puerto Madero – přístavní doky nedávno zrekonstruované v luxusní kancelářské, obytné a zábavní komplexy a Recoleta – plná exkluzivních obchodů a snobských vil.

S 43 kilogramy zavazadel (7 lahví vína také něco váží) a hlavou plnou zážitků a vzpomínek opouštím po půl roce Jižní Ameriku, ještě se vrátím, tak tedy: „¡Hasta luego!“

text a foto © Martin Pluhař, www.cikcak.wz.cz